

İçindekiler

Kesik Eller	7
Neyse ki	24
Her Şeyci	30
Emanet	36
Hanımı Beklerken	42
Kayıp Parmak İzi	47
Yolcu Gider Yol Kalır	53
Gaipten Gelen	56
Kiminin Doğum Günüyüdü	61
Düdüklü	65
Bir Anda Değişir Dünya	68
Ultima Thule	75
Görülmemiş Zafer	85
Gökyüzündeki Delik	90
Aynalı Kuyu	94

KESİK ELLER

Tepeköy Mezarlığı'nın kırık dökük taşlarına ne kargaların ne kar tavşanlarının uğradığı, sessiz sakin, hafta boyu yağan kar yüzünden köyün bembeyaz bir boşluğun içinde gibi görüldüğü bir sabah. Sis nerede başlıyor, bulutlar nerede bitiyor belli değil ve evlerin çatıları da kar altında olduğu için köy beyaz tuvale kondurulmuş renkli kutulardan ibaret sanki. Ağaçlar dallarına binen ağırlığa boyun eğip toprağa yaklaşırken, rüzgâr sabah sessizliğini bozmak istemiyor gibi usulca mezar taşlarının arasında dolaşmaya koyulmuş.

Alışık olmayı kör edebilecek bu beyazlığın içinde bir kapı çarparak kapanınca, dallarda birbirine sokulmuş kuşlar yerlerinden sıçradı ve kalıp gibi birkaç parça kar mezarlığın bitimini belirleyen koca çınarın dibine düşüverdi. Oraya en yakın evden çıkan, saç sakalı birbirine karışmış, suratının kiri ortamın beyazıyla tam bir tezat oluşturan bir adam, etrafına eski bez parçaları sardığı botlarını kara batıra çıkara, oflaya poflaya ağacın yanına geldi. Elleri soğuktan kıpkırmızıydı ve üstlerinde derin çatlaklar vardı. Meczup Ali derlerdi ona. Çınarın hemen yanında, uçurumun kıyısında tek başına duran kalın ve yamuk dal parçasının önünde diz çöktü Ali ve dalın etrafındaki yumuşacık karları elleriyle yamaçtan aşağı, beyaz hiçliğe doğru itip "Uğrayamadım iki gündür ana, üşüdün mü, kapıyı zor açtım kardan" dedi çatlak sesiyle. "Sen gittin beri kar yumuşak ama çok

yağar oldu.” Dudakları titriyordu adamın, belki soğuktan, belki özlemden. Ve gözleri yaşarmıştı. Belki ayazdan, belki kederden. Ama toplanan tek damla yaş akamadan dondu Ali’nin gözünün bebeğinde ve genç adam birden sırtmaya başladı.

“Anam, eldiven mi ördün bana? Canını yediğim, hem de kalın yünden. İyi de niye tek bu? Sırayla mı takacağım, bir sağa bir sola, ha? Neyse, hiç yoktan iyidir, sağ olasin. Taş gibi sertmiş ha, kar yedi diye mi ki?” Ali daha eldivenin ağzından parmaklarını sokmaya yeltenmeden sertliğin sebebinin anladığı ve böğürmeye benzeyen tuhaf bir ses çıkararak siyah yünü yere fırlattı. “Hay ananı!”

Eldivenin içi doluydu. Kara bulanmış her bir parmağının ucuna kadar. Bilekten kesilmiş bir el, kundaklanıp cami avlusuna terk edilen yeni doğmuş bir bebek gibi eldiveniyle birlikte anacığının kucağına bırakılmıştı. Ali korkuyla etrafına bakındı. Bir gören olmamıştı neyse ki. Tavuğu kaybıldı ya da çiti kırıldı diye kapısına dayanan köylüler, kesin bunu da ondan bilirlerdi. Eldivenli eli tekrar alıp mezarın başından kalktı ve kimse-nin onu izlemediğinden emin olduktan sonra uçurumun kenarından aşağı, pusun içine bıraktı. “Ana” dedi ağlamaklı, “gelen olursa ses etme tamam mı? Ah anam ah.” Sayıklayarak, bata çıka eve koştu, zar zor kapıyı açtı ve köşedeki tahta döşeğe uzandı. Gözlerini kapadığında kesik el karşısındaydı. “Anam beni korur, anam beni korur.”

Ali sayıklayarak huzursuz bir uykuya daldı.

Kahvehanede birkaç adam kasket ve gocukları üstlerinde tespih çekiyordu. Tavana yakın bir rafa yerleştirilmiş ufak televizyonda dışarıdan daha karlı bir görüntü gelip gidiyor, spikerin dedikleri neredeyse hiç anlaşılıyordu. Buna rağmen adamlar

bakışlarını ekrana dikmiş, kaçırmamaları gereken bir şey gelecekmiş gibi bekliyorlardı.

İçerideki sessizliği kapının sertçe açılması bozdu. On yaşlarında bir çocuk nefes nefese, soğuktan burnu ve yanakları al al, kirpikleri buz tutmuş halde içeri daldı: “Muhtar amca, eldiven var, içinde de el.” Televizyona en yakın masada oturan gri kasketli, göbekli, kır sakallı adam kaşlarını çatıp, “Ne diyon öyle bulmaca gibi?” diye çıkıştı çocuğa.

Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış oğlan, “Caminin orada eldiven bulduk. İçinde el var. Kesip atmışlar” dedi.

“Ulan saçma sapan konuşma, kim niye el kesip atsın camiye? Tövbe tövbe.”

Çocuğun dudakları titredi. “Ne bileyim niye muhtar amca. Kesmişler işte. Haber verdik, suç mu?”

Muhtar söylenerek yerinden kalkıp çocuğun yanına yürüdü ve ensesine şaplağı patlattı. “Çok konuşma lan! Düş önüme, nerede el midir nedir?” Çocuk önde, muhtar arkada dışarı çıktılar, diğerleri de peşlerinden. Meydana geldiklerinde köyün neredeyse tamamı haberi duyup caminin arka tarafına toplanmıştı bile. Siyah bir şey elden ele geçiyor, her dokunan besmele çekip yanındakine uzatıyordu.

“N’oluyo lan burda!” diye kükredi muhtar. “Futbol topu mu o paslaşıp duruyorsunuz? Ver şunu!” Eldiven bakkalda kalmıştı. Adam suçlu suçlu bakıp elindeki muhtara uzattı. Gerçekten de siyah yün bir eldiven ve içinde bilekten kesilmiş bir el. Muhtar sarkan donmuş et, deri ve doku parçalarını görünce kusacak gibi olduysa da tuttu kendini. “Kim buldu bunu?” dedi öğürerek. Bir-iki dakika öncesine kadar o koca uğultunun sebebi olan ahali, şimdi suspus olmuş muhtara bakıyordu.

“Kim buldu dedim?!” Bu kez sesi o kadar tiz ve yüksek çıkmıştı ki adamın, yanında durduğu ağaçtan kuşlar havalandı.

Hâlâ ses yok. “Ulan... Herkes camiye” dedi. “Çabuk!” Sesi o kadar kulak tırmalıyordu ki köy halkı soğuktan değil, sestten kurtulmak için caminin kapısına yöneldi.

“Kadınlar kızlar evlere! Çocuklar da! Ben diyene kadar kimse dışarı çıkmayacak! Erkekler, siz camide bekleyin, ben bir su döküp geleyim. Hoca Efendi, sen de hoparlörden seslen, köyün tüm erkeklerini camiye çağır, durum acil de.” Kadınlar evlere, erkekler camiye yollanırken, altı yaşlarında bir kız çocuğu annesinin eteğini çekiştirip, “Ana, ben kız mıyım çocuk mu?” diye gülünce tokadı yiyip sustu. Bu arada muhtar küfrederek ağacın arkasına geçmiş, pantolonunun kuşağını zar zor çözüp yüzünü buruşturarak rahatlamaya çalışıyordu. Olmayınca üstünü başını düzeltip söylenerek camiye girdi. O ayazda sırtı ter içinde kalmış, suratı kıpkırmızı olmuştu.

O sırada anons başladı: “TİKAT TİKAT! KÖYÜN ERKEKLERİ TİKATİNE! ÇOK SAYIN MUHTEREM MUHTARIMIZ ACİL OLARAKTAN CAMİYE TOPLAŞMANIZI BUYURMUŞTUR. ARZ EDERİM. HADİ GELİN.” Hoca Efendi “Hadi gelin” dedikten sonra gülüşmeler olduysa da muhtarın sakallarını sıvazlayarak yanlarına gelmesiyle hepsi toparlanıverdi. Adam irikiyim bir gence, “Git Ali’yi getir, anlamamıştır şimdi o akli yarım” dedi. O sırada içeri muhtarın aksine uzun boylu, bastonlu bir adam girdi. Köyün medarı iftihar emekli Başkomiser Tahir. Sessiz, kendi halinde bir adam. Şehrin karmaşasından sıkılınca varını yoğunu elden çıkarıp Tepeköy’e dönmüş, çocukluğunun geçtiği eve yerleşmişti. Kahveye gitmez, camiye uğramaz, kitap okur, bulmaca çözer, hayvanları beslerdi.

“Hah” dedi muhtar, “hoş geldin. Şu eldivene bi bak. İçinde şey var...” Bir an yine öğürecek gibi olduysa da hemen toparladı kendini muhtar. “Kesik bir el.”